

třebě, jakož i z jízdeckých koní. Jakousi daní z přepychu jest i daň ze psů — jakkoli se namnoze proti ní brojí, — která se vybírá jakožto obecní dávka ve větších obcích Rakouska (viz čl. Daň ze psů). Vede se živý spor o to, zda má být vymáhána daň přepychová, a zda tvořiti má vůbec část příjmů státních. Zkušenost svědčí rozhodně pro náhled, že daň z přepychu tam, kde má býti zavedena — jak tomu jest právě v Itálii a Anglii — ponechána býti má obcím, ježto stěží dala by se uložiti všeobecná daň venkovu i městům, neboť povozy, koně, čeledi nejsou v hospodářství předmětem přepychu, nýbrž jest jich nezbytně potřebí ku provozování a hospodářství a ostatních hospodářských odvětví. Již z této okolnosti patrně, že daň z přepychu nemůže být všeobecnou daní státní, nýbrž dá se jen ve větších městech zavedti jakožto daň obecní.

Přerušení a klid řízení.

I. Pojem.

Přerušením řízení nazývá se naprosté zastavení projednávání právní rozepře nastávající buď po zákonu, vzešla-li nějaká překážka možnost správného řízení vylučující nebo z nařízení soudcova, jestli jeví se zastavení to k cíli opatření bezpečného podkladu pro rozhodování potřebným nebo účelným.

Klidem řízení jest zastavení jednání nastávající na dobu nejméně 3 měsíců se srovnalé vůle obou procesních stran buď výslovně projevené nebo mlčky nepoužitím práva jednati na jevo dané (§§ 155 a násl., 152, 190, 309, 393 a §§ 168—170 c. ř. s.).

Rozdíl mezi přerušením řízení a klidem spočívá:

1. v důvodu,
2. v trvání,
3. v účincích,
4. v počátku,
5. ve způsobu pokračování v řízení.

Ad 1. Přerušení řízení má vždycky svůj základ v překážce, jež řádné, úplné nebo správné rozhodnutí vůbec vylučuje nebo alespoň podstatně stěžuje. Důvodem klidu řízení jest vylučně jen vůle procesních stran. (Srvn. ustanovení shora citovaná.)

Ad 2. Přerušení řízení trvá po dobu, dokud překážka přerušení toto způsobivší není odstraněna (§ 164 c. ř. s.), klid řízení po dobu stranami smlouvenou, nejméně však tři měsíce (§ 168 c. ř. s.).

Ad 3. Přerušením se zastavuje běh i tak zvaných lhůt konečných, kdežto klid řízení na lhůty tyto účinku nemá; přerušení nejsouc závislo na vůli stran, nevylučuje přetržení promlčení zažalovaného nároku, kdežto klid, jsa nepokračováním ve sporu, žalobě účinek přetrhující promlčení dle § 1497 o. o. z. odjímá. Účinky přerušení nastávají následkem překážky, která brání stranám i soudu v rozepři náležitě pokračovati. Jestliže tudíž strany přes to v obapolném srozumění nějaký úkon v procesu po dobu trvání přerušení předsevzmou, jest úkon ten platným i účinným, rovněž jako má účinek úkon soudem předsevzatý, proti němuž se strany neohradí. Při klidu nastávají účinky ony obligatorně, po zákonu i proti vůli stran a nemohou tudíž ani ve vzájemném srozumění býti vyloučeny. (Srvn. Neumann: Comm. str. 433.)

Ad 4. Přerušení řízení začíná ve všech případech, kdy v přímém předpisu zákona se zakládá, ihned tím okamžikem, kdy překážka řízení

vzešla, v případech ostatních příslušným výrokem soudu. Klid vzchází teprve, když obě strany dohodnutí své nechati řízení v klidu (*in suspenso*), soudu oznámily, nebo když k jednání se nedostavily nebo při roku určeném nejednaly (§§ 168, 170 c. ř. s.).

Ad 5. Pokračování v řízení přerušeném může v mnohých případech i *ex officio* býti nařízeno, kdežto pokračování v jednání ponechaném ve klidu vždycky návrh stran předpokládá (§§ 164 a násl., 192, 168 c. ř. s.).

Ovšem podobá se přerušeni klidu v tom, že obé vyžaduje rozepři již zahájenou, že po dobu obou nemůže — k výjimce sub 3 uvedené nepřihlížeje — nížádný procesní úkon býti předsevzat, že příkazy soudní nebo zákonné straně jednati ukládající po dobu přerušeni nebo klidu řízení svého účinku pozbývají a že způsob ujetí se řízení jest při obou v podstatě totožný.

II. Přerušeni řízení.

1. Případy přerušeni.

Přerušeni řízení nastává buď:

A. po zákonu nebo

B. z rozhodnutí soudního.

Ad A. Po zákonu vzchází přerušeni řízení:

a) smrtí procesního subjektu;

b) změnou v osobě zákonného zástupce nebo ztrátou práva k zákoněmu zastoupení;

c) vyhlášením konkursu;

d) smrtí advokáta;

e) zastavenou činností soudu;

f) v případě § 393 odst. 1. a 3. c. ř. s.

Co do jednotlivosti sluší v případech těchto uvést:

Ad a) Smrt subjektu spor vedoucího má v zápětí přerušeni řízení jen tehdy, nebyl-li zemřelý zastupován advokátem nebo jinou osobou opatřenou procesní plnou mocí, jež zmocněnce již po zákonu spor i za pozůstalost provésti oprávněje (§§ 31, 33, 35, 155 c. ř. s.).

[Dle Otta str. 361 jest nutno, aby zmocněnec již před smrtí mandanta nějaký úkon procesní provedl a tak před soudem jako zmocněnec strany zemřelé vystoupil.]

Smrti osoby fyzické lze na roveň klásti i zánik osoby právnické aktivní nebo pasivní subjekt procesní tvořící nebo i zrušení společnosti obchodní nebo společenstva výrobního a hospodářského, není-li tu osoby, jež by po zákonu byla oprávněna spory zaniklého právního subjektu tohoto do konce přivésti (na př. likvidatoři zrušené společnosti obchodní, čl. 137, 172, 205, 244 obch. z.; § 44 zák. ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.).

Přerušeni řízení sporného dle § 154 c. ř. s. nastává smrtí subjektu sporu nebo, jak se zákon vyjadřuje, smrtí »strany«. Stranou rozuměti sluší především žalobce a žalovaného. Bylo-li na jedné nebo na druhé straně *litis consortium*, nutno rozeznávati, tvoří-li všichni společníci v rozepři jednotný subjekt procesní či nikoli. V případě prvého má i úmrtí jediného společníka (ovšem ostatní podmínky § 155 předpokládajíc) za následek přerušeni řízení vůbec, v případě druhém však jen potud, pokud se zemřelý v rozepři jako subjekt procesní účastnil (§§ 13 a 14 c. ř. s.).

Pravidlo poslední bude zejména i platiti při *litis consortium* dle § 11 č. 2. c. ř. s.

Zemřel li vedlejší intervenient, má nastati dle Otta str. 362 přerušeni rozepře tehdyž, když vedlejší intervenient se svolením obou stran za interventa spor převzal, (§ 19 odst. 2 c. ř. s.) nebo má postavení spolčníka v rozepři (§ 20 c. ř. s.). Dle Neumanna Com. str. 421 nepřerušuje však rozepře v případě posléz naznačeném, poněvadž vedlejší intervenient nikdy není »stranou« v rozepři, nikdy nevystupuje jako samostatný subjekt sporu, rozsudek nikdy nezní pro něho nebo proti němu, nýbrž má jen po zákonu pro intervenienta stejný význam a účinek, jako kdyby tento byl spolčníkem v rozepři.

Přerušeni dle § 155 c. ř. s. nastává ať jde o jakýkoli spor majetkový a ať se řízení nalézá v stoličce první nebo v stoličce odvolací resp. dovolací. Ovšem nebude v řízení opravném vzhledem k předpisu § 463 odst. 2 c. ř. s., dle kterého strany v řízení tomto vždycky zastoupeny býti musí advokátem, valně praktickým.

Co do rozepři rodinných, manželských a o status osobní srvn. Ott str. 368 a násl.

Přerušeni řízení vzniká ipso jure okamžikem smrti strany, aniž by bylo nějakého zpravení odpůrce nebo výroku soudcovského zapotřebí.

Ad b) Dle § 158 c. ř. s. má nastoupiti zákonné přerušeni rozepře:

α) ztrátou procesní způsobilosti strany, t. j. ztrátou způsobilosti k právním činům (§ 1 c. ř. s.); na př. vyhlášením za šíleného, blbého, marnotratníka, vykonáním slavných slibů řeholních a p. nebo

β) smrtí zákonného zástupce, t. j. smrtí poručníka, kuratora nebo zástupce právnických osob; na př. správce podstaty, představeného spolku a p. Je-li více osob fysických po zákonu k zastupování povoláno, přerušuje se proces jen smrtí všech;

γ) ztrátou práva zástupcova jednati za stranu, buď že oprávnění k tomu časem nebo jiným důvodem (na př. zrušením kurately) pomine nebo ztrátou způsobilosti k právním činům zaniká,

jestli nebyla strana (ad α), pokud se týče (ad β a γ), zákonný zástupce její zastupován advokátem procesní plnou mocí opatřeným (§ 158 c. ř. s.). Neboť i tu může plnomocník spor dále vésti, při čemž ovšem v případě ad γ) vyhraženo jest straně, která svéprávnou se stala, plnou moc bývalým poručníkem danou odvolati. Přerušeni řízení však proto nenastává (§ 35 c. ř. s.).

Co shora o smrti strany, vedlejšího intervenienta nebo spolčníka rozepře bylo řečeno, platí v plném dosahu i v tomto případě přerušeni.

Přerušeni dle § 158 c. ř. s. nastává ipso jure okamžikem, kdy událost shora pod α—γ vyloučená se naskytla.

Ad c) Vyhlášení konkursu má přerušeni řízení v zápětí jen ve dvou případech:

α) ve sporech o nějaké právo obligační, jehož splnění proti nynějšímu kridatři ze jmění v konkursní podstatu spadajícího jest se domáháno, předpokládajíc, že rozepře v instanci první ještě nebyla rozhodnuta a

β) ve sporech odpůrčích proti kridatři před vyhlášením konkursu některým věřitelem zahájených.

Ad α) Dle zásad řízení konkursní ovládajících musí věřitel, jenž uspokojení z podstaty konkursní se domáhá, nároky své prováděti, nikoli samostatně, nýbrž ve společnosti a stejně s věřiteli ostatními dle předpisů konkursu upravujících (§§ 6 a 7, 103 a násl. konk. ř.).

Musí tedy pohledávku svoji, třebaš i o ní byl již spor zahájen, ve lhůtě k tomu určené přihlásiti a stání likvidačního vyčkati (§§ 108 a násl. 115 konk. ř.).

Dnem vyhlášení konkursu (§ 2 konk. ř.) přerušuje se proces o pohledávce této vedený a sejde s něho vůbec, jestli při stání likvidačním ani správce podstaty ani nikdo z věřitelů konkursních k tomu oprávněných likvidnost pohledávky a žádané pro ni pořadí nepopřel (§§ 119 odst. 1. a 2. a 124 k. ř.). Byla li však pravost nebo požadovaná třída popřena, musí věřitel proti správci podstaty, resp. i proti věřitelům, kteří se popření pohledávky účastnili, v rozepři o pohledávce této před konkursem zahájené pokračovati (§ 134 odst. 1. k. ř.). Ovšem není pokračování toto jen dalším přirozeným postupem ve sporu původním, nýbrž jest vlastně jen použitím sebraného již materiálu v rozepři, která se nyní rozvine a jež od původního sporu v mnohých směrech se liší a sice:

α) příslušností soudní, ježto nutno pokračovati vždycky u soudu konkursního, ať byl spor původní veden kdekoli (§§ 126 a 134 c. ř. s.);

β) subjektem, ježto nečelí jako původní rozepře proti kridatáři, nýbrž proti těm, kdo pravost nebo pořadí pohledávky popřeli (§§ 124 a 134 c. ř. s.);

γ) objektem, poněvadž nesmí se jí býti nikdy domáháno zapravení pohledávky, nýbrž jen uznání pravosti její, pokud se týče, zařazení její do určité třídy konkursních věřitelů (§§ 124 a 134 konk. ř.);

δ) řízením, ježto v řízení směnečném a mandátním nesmí býti pokračováno, nýbrž vždy jediné řádné řízení prováděno (§§ 131 a 134 konk. ř.).

Přerušeni toto nastávající vyhlášením konkursu ipso jure trvá až po doby, kdy návrhu věřitele na pokračování v řízení jest vyhověno. Návrh tento, pro který neplatí předpisy § 164 c. ř. s. (jinak Fürstl, Comm. k § 159 c. ř. s.), nýbrž jediné ustanovení řádu konkursního (čl. VII. úv. z. k jur. nor.), učiniti jest u soudu konkursního a uvést v něm všechno, čeho dle shora uvedeného jest třeba, aby rozepře již vedená byla poměrům změněným přizpůsobena (§§ 7, 134 konk. ř.).

Podati návrh tento jest vloženo ve vůli věřitele konkursního. Prímého donucení k tomu zákon nezná, nepřímě však na rozhodnutí věřitele bude působiti předpis šu 175 odst. posl. k. ř., dle kterého věřitel, jehož pohledávka byla popřena, jen tehdaž při rozdělování realizovaného jmění konkursního má býti respektován, jestli nejposléze do lhůty k podání připamatování proti rozvrhu dílčímu určené zahájení sporu prokáže.

Soud konkursní, vyhoví-li návrhu, vyžádá, nebyl-li sám soudem procesním, spisy od soudu, kde byla rozepře původně zahájena, načež dle zásad shora uvedených pokračuje a rozsudek o pravosti resp. pořadí pohledávky vydává (§ 136 k. ř.).

Ad β). K žalobě odpůřčí jest mimo konkurs legitimován každý zkrácený věřitel (§ 32 zák. odp. ze dne 16. března 1884 č. 36 ř. z.), v konkursu jest však k podání žaloby a provedení sporu výlučně jen správce podstaty oprávněn (§ 16 cit. zák.). Proto zahájen-li byl spor tento před vyhlášením konkursu věřitelem, přerušuje se konkursem a správci podstaty konkursní se vyhrazuje, aby v něj jako subjekt žalující jménem věřitelstva na místo věřitele žalujícího vstoupil (§ 40 cit. zák.). Přerušeni

toto trvá až do okamžiku, kdy prohlášení správcovo, že do sporu vstupuje, soudem nebo notářem bylo oběma původním stranám doručeno.

Váhá-li správce podstaty se prohlásiti, může kterákoli strana u soudu konkursního navrhopati, aby byla správci dána určitá kalendářová lhůta, do které má oznámiti své prohlášení soudu konkursnímu, jenž prohlášení toto se stranami sděluje.

Prohlásí-li se správce podstaty pozitivně, ujímá se procesu v stadiu, v jakém se nalezal v době přerušeni, při čemž ode dne doručeni jeho prohlášení běží jemu i jeho odpůrci plné lhůty procesní.

Prohlásí-li se negativně nebo neprohlásí-li se ve lhůtě stanovené, mohou strany původní samy ujeti se rozepře, však nikoli, aby v ní co do merita pokračovaly, nýbrž jen, aby rozhodnutí sporu toho co do otázky útrat vyvolaly. I v případě tomto běží jim v projednávání tomto všechny lhůty nově od doručeni negativního prohlášení správcova resp. od marného uplynutí lhůty k tomu určené (§ 40 cit. zák.).

V jiných případech než právě uvedených (ad α) a β) přerušeni sporu konkursem nevychází. Zejména nejví konkurs nižádného účinku na provedeni sporů konkursantem vedených, jež netýkají se objektů do konkursní podstaty po zákonu náležejících, tedy sporu o práva rodinná, manželská nebo o status, sporů o výkon nějaké práce neb o opomenutí či trpění, sporů, jichž předmětem jsou věci v konkursní podstatu nenáležející (ku př. nemovitosti v cizině) a p. (§ 9 k. ř.).

Ve sporech ostatních, v nichž nynější kridatář jako subjekt aktivní nebo pasivní vystupuje, má vyhlášení konkursu toliko ten účinek, že správci podstaty, který jménem věřitelstva rozepře na místo kridatáře se ujímá (§ 7 odst. 3 a § 10 k. ř.), všechny procesuální lhůty, jež v době vyhlášení konkursu byly v běhu, dnem vyhlášení znovu počínají.

Totéž platí zejména i v příčině lhůty k opravným prostředkům v případě, že rozepře proti kridatáři o nějaké právo obligační zahájena již před konkursem byla rozsudkem (odporu podlehajícím) rozhodnuta (§ 7 k. ř.).

Spor však zůstane u soudu, kde původně byl zahájen a dle tohoto soudu určuje se i eventuelní stolice opravná (§ 7 odst. 3 a 4 a 10 k. ř.).

Ad d). Přerušeni dle § 160 předpokládá:

α) spor advokátský t. j. spor, ve kterém strana po zákonu nutně advokátem zastupována býti musí (§ 27 a násl. c. ř. s.). Nestačí tedy, jestli byla toliko z vůle své advokátem zastoupena, aniž by toho po zákonu bylo třeba. Nenastává proto také přerušeni, zastupoval-li stranu jiný zmocněnec než advokát (srvn. §§ 29, 33 c. ř. s.), rovněž nelze použití předpisu §u 160 c. ř. s na případ, že strana sama před soudem vystupovati oprávněná pro neschopnost srozumitelného projevu byla poukázána advokáta si zřídit (§ 185 c. ř. s.);

β) aby advokát stranu zastupující buď zemřel, nebo bez vůle strany k zastupování neschopným se stal. Tak tomu jest, když se advokát úřadu svého vzdal, nebo advokacie trvale nebo dočasně zbaven byl, nebo když vůbec ztrátou svéprávnosti nebo ztrátou státního občanství práva k výkonu advokacie v Rakousku pozbyl (§ 34 adv. ř., § 14 disc. adv. ř., § 6 zák. z 15. listopadu 1867 č. 131 ř. z.).

Však přerušeni nenastává, jestli strana sama plnou moc odvolala, nebo ji advokát vypověděl. V případech těch platí § 36 c. ř. s.

Přerušeni vzbází okamžikem, kdy skutečnost ona nastala. Bylo-li však opatření učiněno, aby ihned za zemřelého advokáta se substitut jeho, ať již jím nebo výborem advokátní komory jmenovaný rozepře ujal (§ 28 lit. *h*) adv. ř.), přerušeni řízení vůbec, zejména však tenkrát nenastává, když strana i tomuto substitutu své zmocnění udělí (§ 31 odst. 2 c. ř. s.).

Ad *c*). Přerušeni dle § 161 c. ř. s. má na mysli případ, že činnost soudu byla zastavena ať válkou ať nějakou jinou elementární pohromou, tak že nedostává se subjektu, jenž by jako vykonavatel státní pravomoci se sporu účastnil (*justitium*).

Přerušeni toto nastává, jako ve všech případech shora uvedených, *ipso jure*, aniž by bylo třeba nějakého návrhu stran nebo rozhodnutí soudního nebo vyznění účastníků.

Ad *f*). K případům vypočteným v §§ 154—161 c. ř. s., ve kterých přerušeni rozepře po zákonu nastává, řadí se i případ § 393 odst. 1. a 3. c. ř. s., dle kterého bylo-li rozsudkem mezitímným před řešením otázky o výši požadovaného obnosu rozhodnuto napřed o důvodu žalobním, a byl-li proti tomuto mezitímnému rozsudku vznesen prostředek opravný, další řízení o žalobě t. j. o obnosu na tak dlouho má se přerušiti, až by rozsudek onen ve právní moc vešel.

Ad *B*. Nepřihlížíme-li k předpisu §u 162 c. ř. s., spočívají všechny případy, kdy zákon dovoluje soudci, aby přerušeni řízení vyslovil (§ 167 c. ř. s.), na jediné základní myšlence, t. j. vyčkati výsledek jiného řízení, jež pro rozepři, o kterou jde, má v některém směru (co do soudní příslušnosti, co do určení sporného subjektu, formálního postupu řízení, nebo i co do meritorního rozhodnutí) účinek předurčující.

Spadají tedy do kategorie této vedle

- a*) předpisu §u 162 c. ř. s. ještě následující přerušeni:
- b*) byla-li žádost vznesena za řešení konfliktu kompetenčního;
- c*) bylo-li žádáno za restituci *in integrum* pro zameškaný rok nebo zanedbanou lhůtu;
- d*) jedná-li se o rozhodnutí sporu o přípustnosti hlavní nebo vedlejší intervence;
- e*) veden-li spor o existenci nebo neexistenci právního poměru, na jehož rozhodnutí i výsledek sporu, jehož se týče, závisí;
- f*) rozhodným-li jest pro výsledek sporu výrok soudu trestního o tom, je-li tu přičítatelného skutku trestního.

K případům těmto pojí se:

g) přerušeni rozepře syndikátní do ukončení příslušného řízení disciplinárního a

h) přerušeni řízení opravného do rozhodnutí žaloby za obnovu.

Ad *a*) Je-li straně buď válkou nebo službou vojenskou, nebo tím, že zdržuje se v místě, které vrchnostenským nařízením, válkou nebo jinými udalostmi (povodní, naprostou neschůdností) jest všeho spojení se soudem procesním zbaveno, může nastati přerušeni řízení buď z moci úřední nebo k návrhu strany.

Podmínkou přerušeni jest obava, že okolnosti ony na vedení rozepře v neprospěch strany jimi dotčeny mohou míti účinek.

Že strana také jest zastupována osobou, procesní plnou mocí opatřenou, nemění na věci ničeho.

Soud nařídí *ex officio* přerušení řízení, jestli vzhledem k poměrům jemu známým podmínky § 162 shledává a opatření toto v zájmu nepřítomného pokládá za účelné. Jinak jest třeba návrhu, který buď stranou samou nebo jejím zástupcem jest učiněn a buď písemně nebo protokolárně u soudu, při kterém záležitost právní jest zahájena, podán býti smí.

Rozhodnutí své vydává soud ve formě usnesení bez předchozího ústního jednání.

Soud však může před rozhodnutím zavésti šetření, které se mu k vysvětlení věci zdá býti žádoucím.

Přerušení toto trvá až do odstranění překážky, která přerušení přivodila (§ 162 c. ř. s.).

Ad *b*). Dle § 13 zák. z 18. dubna 1869 č. 44 ř. z. v čl. XI. č. 2. úv. z. k c. ř. s. v platnosti ponechaného má, byl-li od příslušné instance správní u říšského soudu vznesen návrh na řešení konfliktu kompetenčního, soud řízení v právní záležitosti, ohledně které konflikt tento vzešel, zavedené ihned přerušiti, jakmile zmíněná instance správní podání návrhu u onoho soudu prokázala.

O nastalém přerušení má soud obě strany vyrozuměti.

Přerušení toto trvá až do rozhodnutí říšského soudu. Byl-li jím soud prohlášen za příslušný (§ 33 cit. z.), pokračuje se v řízení, jinak s jednání před soudy vůbec sejde.

Ad *c*). Byl-li učiněn návrh na navrácení v předešlý stav pro zameškaný rok nebo opomenutou lhůtu, může soud k návrhu naříditi přerušení řízení za následujících podmínek:

a) jestli se dle stavu věci dá předpokládati, že bude žádaná restituce povolena,

β) je-li tohoto opatření nezbytně zapotřebí, aby navrácení tomuto byl plný výsledek pojištěna

γ) jestli přerušením procesu odpůrci restituentovu se značná škoda nepůsobí (§ 152 c. ř. s.).

Návrh na přerušení řízení jest učiniti vždy, třebas i proces ve vyšší instanci již byl projednáván, u soudu prvé stolice. Povolí-li soud toto přerušení, má ihned o tom stolici opravnou zpravit.

Přerušení toto trvá až do rozhodnutí o návrhu restitučním (§ 152 c. ř. s.).

Ad *d*). Výsledek sporu o tom, má-li býti připuštěna vedlejší nebo hlavní intervence (§§ 18, 16 c. ř. s.), má pro rozepři, které se otázka ta týče, nemalý význam, poněvadž teprve jím se na jisto postaví, kdo jako subjekt procesní vystoupiti má.

Proto dopouští zákon v § 190 odst. 2 c. ř. s., aby soud — ovšem vždy jen na návrh strany — přerušení rozepře až do vyřízení tohoto vedlejšího sporu vyslovil.

Ad *e*) Příklad přerušení ad *c*), upravený § 190 odst. 1. předpokládá, aby:

a) byl zahájen již spor, ve kterém se jedná o otázku existence nebo neexistence určitého práva nebo právního poměru, která jest také pro rozepři, o kterou jde, rozhodnou. Nesmí však býti tento spor vedlejší s rozepří hlavní totožným (srvn. § 233 c. ř. s.), nýbrž musí se dotýkati jen určité jeho základní části,

β) aby byl spor tento zahájen u soudu, ať téhož, který se rozepří, o niž jde, zabývá. nebo i u soudu jiného, nebo třeba i u některého soudu rozhodčího, nebo u některého úřadu správního. (Srvn. Neumann, Comm. u § 190),

γ) aby byl spor ten veden mezi těmiže stranami, třeba i s úkoly vyměněnými, a

δ) aby řízení o něm nebylo dosud ukončeno.

Přerušeni řízení z důvodu tohoto nastává netoliko k návrhu, nýbrž i z moci úřední (§ 190 odst. 1. u porovnání s odst. 2.).

K předpisu § 190 odst. 1. c. ř. s. staví se po bok podobné ustanovení § 393 odst. 2. a 3. c. ř. s., dle kterého, bylo-li rozsudkem mezitímným před rozhodnutím věci hlavní vydaným, v případech, kde učiněn byl během sporu dle §§ 236 a 259 c. ř. s. návrh na zjištění určitého právního poměru nebo práva, vysloveno, že dotčený právní poměr nebo o to právo pro rozhodnutí věci hlavní podstatné odůvodněným není, soud může naříditi, že další projednávání rozepře má býti na tak dlouho přerušeno, až rozsudek mezitímný vejde v právní moc.

Ad f). Je-li pro rozhodnutí sporu civilního prejudiciální důležitosti rozřešení nějaké otázky v pravomoc trestní spadající, může soud naříditi, aby řízení civilní na tak dlouho bylo přerušeno, dokud by otázka ona nebyla řízením trestním definitivně rozhodnuta. Nařízení toto může soud civilní netoliko vydati, když již soud trestní se záležitosti té ujal, nýbrž může i dříve, než trestní řízení se zahájí, přerušeni vysloviti a záležitost onu, která zavdává podnětu k podezření z nějakého trestního činu, k dalšímu jednání na soud trestní vzněsti.

Dle výslovného ustanovení zákona má přerušeni toto obzvláště tenkrát nastati, jestli jsou tu důvody podezření zakládající, že nějaká listina pro rozhodnutí rozepře důležitá byla zfalšována nebo podvržena, nebo že strana o podstatných okolnostech vyslychaná křivé výpovědi se dopustila, nebo že svědek nebo znalec, jehož výrok soud při svém rozhodování za podklad chce položiti, nepravdu potvrdil (§ 191 odst. 2. c. ř. s.).

V případech těchto nařizuje soud přerušeni řízení, buď ex officio, buď k návrhu. Přerušeni to trvá až do právoplatného rozhodnutí otázky trestní, ač-li soud dříve již v jednání pokračovati za vhodné neuznal (§§ 191 a 192 c. ř. s.).

K všeobecnému ustanovení § 191 c. ř. s. pojí se speciální předpis § 11 odst. 1. zák. ze dne 23. května 1881 č. 47 ř. z. zachovaný v platnosti čl. XI. č. 3. úv. z. k c. ř. s., upravující vzájemný poměr soudce civilního a trestního vzhledem k jednáním, v nichž může býti spatřován čin trestní lichvy v § 1 cit. zák. naznačený.

Dle tohoto předpisu smí civilní soudce přerušiti řízení jen tenkrát, jestli byl o to trestním soudem, jenž pro podezření trestního skutku shora naznačeného řízení trestní zavedl, požádán.

Přerušeni toto trvá až do rozhodnutí soudu trestního.

Ad g). Prejudiciální význam výsledku disciplinárního řízení dle zákona syndikátního proti úředníku soudcovskému zahájeného má za následek, že k žádosti strany může býti řízení syndikátní až do ukončení jednání disciplinárního přerušeno, jestli se očekávati dá, že konečný výsledek jednání disciplinárního nebo použití šetření v disciplinárním jednání pro-

vedeného, po rozhodnutí procesu syndikátního bude míti významu (§ 14 zák. ze dne 12. července 1872 č. 112 ř. z.).

Ad *h*). Co do přerušeni řízení odvolacího nebo dovolacího podanou žalobou o obnosu nutno rozeznávati:

α) opírá-li se žaloba tato o některý důvod v § 530 č. 1 až 5 vytčený, či

β) byla-li vznesena z důvodů jiných (§ 530 č. 6 a 7 c. ř. s.). V případě prvé (ad *α*) musí hned u vyřízení podané žaloby buď z povinnosti úřední nebo k návrhu býti přerušeni řízení odvolacího nebo dovolacího vysloveno, jestli právoplatný rozsudek trestní existenci důvodů § 530 č. 1—5 c. ř. s. prokazující k žalobě o obnovu buď v originálu nebo alespoň v ověřeném opisu byl připojen (§ 544 odst. 1. c. ř. s.).

V případě druhém ad *β*) má soud, přihlížeje ku všem okolnostem a k důkazům, jež k zjištění důvodů žádané obnovy byly předloženy, buď hned při vyřízení žaloby nebo během řízení o ní zavedeného ex officio přerušeni řízení opravného vysloviti, nebo o příslušném návrhu strany rozhodnouti (§ 545 odst. 2. c. ř. s.).

V obou případech těchto jest k výroku tomu povolán soud, u něhož žaloba o obnovu se podává (§ 532 c. ř. s.). Nalezá-li se rozepře v době, kdy přerušeni bylo povoleno, u instance vyšší, má tato býti o povoleném přerušeni ihned zpravena (§§ 544 odst. 2. a 545 odst. 2. c. ř. s.).

Ad *a*)—*h*). Usnesení, že řízení má býti přerušeno, přísluší při soudech sborových senátu. Vyjímaje případ § 393 odst. 2. a 3. (shora ad *e*), kdy usnesení toto v odpor bráti nelze, možno straně podati rekurs (§ 192 odst. 2. c. ř. s.).

Přerušeni ve všech případech, kdy k jeho zavedení se žádá výroku soudního, počíná doručením dotčeného usnesení.

2. Účinky přerušeni.

Po dobu přerušeni zastavuje se naprosto veškeré jednání v rozepři, o kterou jde. Následkem toho:

a) nemohou po dobu přerušeni nižádná předvolání k projednání rozepře býti vydána, a byla-li vydána dříve, však s účinkem do doby přerušeni spadajícím, pozbývají, jakmile přerušeni nastalo, svého významu;

b) všechny lhůty, jak soudcovské tak i zákonné během procesu dané, zahrnuje v to i t. zv. lhůty konečné se zastavují a prošlá již část lhůty ztrácí všecken svůj účinek (§ 163 odst. 1. c. ř. s.). Předpis tento netýká se však takových lhůt, které v řízení se nenaskytají, nýbrž, které buď před procesem k. př. k podání žaloby ve věcech rušené držby (§ 454 c. ř. s.) jsou dány nebo pro splnění rozsudečné povinnosti jsou stanoveny;

c) po dobu přerušeni nemůže nižádný úkon týkající se zastavené rozepře býti s právním účinkem od strany proveden a nižádné rozhodnutí v rozepři té soudem vydáno (§ 163 odst. 2. c. ř. s.).

Vyjímky z principu toho jsou připuštěny jednak v tom směru, že všechny ony úkony stran jsou platny, které soud provésti dovolil, jestli odpůrce proti nim výtky ihned, jakmile přerušeni řízení pominulo, nepodal, i že všechna jednání soudu jsou účinná, jestli proti nim strany námitek (stížností) nečiní, jednak v tom, že přerušeni, ač-li nenastalo vznesením žádosti za řešení konfliktu kompetenčního, nebo pro prejudiciální význam řízení trestního pro lichvu, nebrání tomu, aby rozhodnutí rozepře před nastalým přerušením již ukončené bylo vyhlášeno (§ 163 odst. posl. c. ř. s.).

Bylo-li vysloveno přerušeni rozepře až do rozhodnutí záležitosti prejudiciální účinek mající, nutno i vydání rozhodnutí ve sporu, o který jde, odložit. (Viz Ott. str. 379.)

Účinky promlčení dotýkají se rovně obou stran a jeví se po celou dobu, po kterou přerušeni trvá. Že přerušeni nevylučuje úkony, jež se vedení procesu netýkají, na př. provedení zjišťovacích opatření, exekuci ku zjištění a p., leží na břední a jest ostatně i výslovně vytčeno v § 13 zák. z 18. dubna 1869 č. 44 ř. z.

3. Pokračování v řízení přerušeném.

Pokračování v přerušeném řízení předpokládá, aby překážka přerušeni působící byla odstraněna a aby rozepře se bylo uято.

Co do jednotlivých případů přerušeni platí v příčině té následující:

a) bylo-li řízení přerušeno úmrtím strany (č. 1. *a*)), jest třeba, aby tu byl někdo, kdo by jménem pozůstalosti, pokud se týče, jménem zrušené společnosti nebo zaniklého spolku sporu se mohl uјati t. j. aby buď k pozůstalosti se dědic přihlásil, nebo kurator pro pozůstalost, resp. pro tu kterou právníckou osobnost byl zřízen.

Ustanovení kuratora bude zajisté i tenkrát zapotřebí, když právo těch kterých fysických osob zaniklý subjekt procesní zastupovati jest sporno, na př. když vzešla kolise nároků dědických, která jen sporem může býti rozřešena (§ 125 a násl. cís. pat. z r. 1854).

Je-li potřeba zříditi kuratora, může za jeho ustanovení i odpůrce v procesu u soudu rozepře žádati (§ 155 odst. 3. c. ř. s.).

Ujetí procesu děje se buď tím,

a) že přihlásivší se dědic nebo ustanovený kurator vykazuje svoji legitimaci k jednání — pokud soudu není známa (§§ 4 a 164 c. ř. s.) — navrhuje, aby lhůta přerušením přetržená byla nově ustanovena nebo rok položen (§ 163 c. ř. s.), nebo

β) že odpůrce sám nabízí průkaz o tom, že příčina přerušeni odpadla, činí návrh, aby representant pozůstalosti nebo zřízený kurator byl předvolán k projednání o pokračování v řízení a k současnému jednání ve věci hlavní (§ 155 odst. 3. c. ř. s.).

Soud procesní ustanoví o návrhu tomto rok k ústnímu projednávání, ke kterému jak navrhovatele tak i zástupce pozůstalosti (resp. zaniklého subjektu právního) předvolává, následky nedostavení se vytýkaje (§ 155 odst. 3 c. ř. s.). Následky ty jsou, že při dostatečném průkazu sukcesse, pokud se týče, práva volané osoby fysické k zastupování zaniklého procesního subjektu řízení se vyhlásí za znovu zahájené.

Znělo-li předvolání i na líčení ve věci samé, vytknou se dále i obecné následky nedostavení se (srv. Neumann, Comm. str. 432).

Doručení předvolání tohoto děje se do vlastních rukou po způsobu pro doručení žalob předepsaném (§§ 155 odst. posl., 106 a 107 c. ř. s.).

Při roku tomto mohou se naskytnouti následující eventuality:

αα) nedostavil-li se nikdo, nastává klid řízení (§§ 168 a 170 c. ř. s.);

ββ) nedostavil-li se pouze volaný successor resp. representant zaniklého subjektu, nebo je-li jich více, nedostavil-li se nikdo z nich, jedná soud s přítomným navrhovatelem, na němž jest, aby prokázal, že překážka působící přerušeni odpadla.

Zdaří-li se mu důkaz tento, vyslovuje soud, že řízení jest znovu zahájeno, načež může ihned při témže roku, nečekaje na právní moc tohoto

výroku, proti němuž straně právo rekursu přísluší, naříditi jednání ve věci hlavní, které za nepřítomnosti strany druhé in contumaciam provede (§ 156 c. ř. s.).

γγ) Dostaví-li se sukcessor, pokud se týče, representant zaniklého procesního subjektu nebo je-li jich více, alespoň jediný z nich, nutno dále rozeznávati:

buď uznají svoji povinnost a právo na místě strany odpadlé v rozepři vstoupiti nebo

legitimací svoji k jednání za stranu tuto popírají.

V případě prvé prohlásí soudce řízení za znovu zahájené a může, jak tomu jest v případě ad *ββ* ihned při tomto roku jednati a rozhodnouti ve věci samé (§ 157 c. ř. s.).

V případě druhém musí soudce tvrzení strany, která se pokračování v řízení domáhá, i odpor strany druhé učiniti předmětem jednání ústního, po jehož ukončení zkoušeje předvedené průvody má uvážiti, je-li odpor strany druhé proti ujetí se řízení důvodným či nikoli.

Nařídí-li pokračování v jednání, může, je-li věc tak jasna, že eventuelní stížnost strany zajisté bez výsledku zůstane, ihned při témže roku, předsevzítí jednání in merito, a zdráhá-li se zástupce pozůstalosti (resp. zaniklé osoby právnické) projednávati, postupuje in contumaciam.

Je-li otázka, má-li býti v řízení pokračováno, pochybnou, vyčká právní moci svého rozhodnutí (§ 157 c. ř. s.).

Poněvadž ve všech uvedených případech representant zaniklého procesního subjektu nikoli jménem vlastním, nýbrž toliko jako zástupce strany původní v proces vstupuje, nemůže zníti rozsudek na jméno jeho, nýbrž jen na jméno této.

b) Nastalo-li přerušeni sporu dle § 158 c. ř. s., jest třeba k faktickému ujetí se sporu, aby nový zákonný zástupce strany za pokračování v rozepři zažádal t. j. předkládaje průkaz o svém zřízení jako zástupce strany položení roku resp. ustanovení nové lhůty navrhoval (§ 164 c. ř. s.).

Neučiní-li tak, může strana druhá, prokazujíc, že důvod přerušeni odpadl, navrhnouti, aby byl nový zákonný zástupce povolán k roku, při němž by se projednalo o otázce, má-li se zákonný zástupce rozepře ujeti čili nic (§§ 166, 158, 164 c. ř. s.).

Vysloví-li soud povinnost k tomu, může ihned jako v případě ad a) uvedeném ve věci samé projednávati eventuelně rozsudek ob contumaciam vydati.

V ostatním platí totéž, co shora uvedeno.

c) O pokračování v rozepři konkursem přerušené bylo již shora pojednáno.

d) Zemřel-li advokát nebo práva substituce pozbyl, třeba zříditi pro rozepři advokáta nového (§ 160 c. ř. s.). Právo k tomu přísluší ovšem toliko straně samé. Jestli však strana v příčině této jest liknavou, může odpůrce u soudu, u něhož právě rozepře v době přerušeni jest vedena, tedy u soudu procesního resp. u instance opravné navrhovati, aby jí bylo uloženo, do určité lhůty advokáta zříditi. Neustanoví-li strana ve lhůtě této advokáta nového, jenž plnou moc soudu předložiti má, pokládá se po zákonu řízení uplynutím lhůty této za zahájené a v rozepři jedná se tak, jakoby vůbec strana v rozepři advokátní bez advokáta vystupovala, což dle § 133 odst. 3 c. ř. s. nejednání vůbec se rovná. Dostaví-li se tedy

po uplynutí zmíněné lhůty strana osobně bez advokáta k položenému roku, pokračuje se, jakoby vůbec se nedostavila a vznesla-li nějaké podání bez podpisu advokáta, vrátí se jí dle § 37 odst. 2 c. ř. s.

e) Při t. zv. *justicium* jest nutno, aby soud opětně činnosti své válkou nebo jinou elementární pohromou přerušené se ujal (§ 161 c. ř. s.) a při přerušeni dle § 162 c. ř. s. nastalém se žádá, aby překážka odpadla t. j. aby buď přestala válka nebo strana vystoupila z vojenských služeb, nebo aby místo pobytu strany, jež z dopravy bylo vyloučeno, se soudem opět v řádné spojení přišlo (§ 162 c. ř. s.).

V obou těchto případech jest třeba k pokračování v řízení návrhu alespoň jedné z obou stran, o kterém soud bez předchozího ústního jednání, předsevezma šetření k objasnění věci potřebná, rozhodne.

f) Ve všech ostatních případech přerušeni řízení, které nastává výrokem soudu, žádá se k dalšímu pokračování v řízení, aby příčina přerušeni působící odpadla t. j. aby otázka prejudiciální, do jejíhož rozřešení bylo řízení zastaveno, byla právoplatně rozhodnuta.

Pouze výjimkou, totiž v případech §§ 190 a 191 c. ř. s. (závislost sporu na rozhodnutí soudu nebo úřadu správního o existenci nebo neexistenci jistého pr. poměru nebo na rozhodnutí otázky trestní zahájení sporu o přípustnost intervence) může soud dříve, než rozhodnutí bylo vydáno, vyslovené přerušeni řízení zrušiti, jestli výrok jeho přerušeni nařizující nestal se zatím podaným rekurem předmětem rozhodování instance vyšší (§ 192 odst. 2 c. ř. s.).

4. Řízení k ujetí se přerušeno sporu.

a) Návrh.

Ve všech případech § 161 vyjímaje vyslovuje soud pokračování v řízení přerušeném buď k návrhu stran nebo z moci úřední (§ 152 odst. posl., 164 c. ř. s., 192, 546 odst. 2. c. ř. s.).

Pokud k tomu jest potřeba návrhu, jest jej učiniti u toho soudu, u kterého rozeprě v době, kdy důvod přerušeni nastal, se nalezala, tedy u soudu procesního, nebo nastalo-li přerušeni během řízení opravného, u soudu odvolacího resp. dovolacího (§§ 164, 192, 546 odst. 2 c. ř. s.). Navrhovatel má prokázati (§ 274 c. ř. s.), že důvod přerušeni spůsobivší pominul.

Pokládá-li soud průkaz tento za nedostatečný, může o návrhu před rozhodnutím vyslechnouti odpůrce nebo vhodná šetření zavésti (§ 165 c. ř. s.). Ústní jednání o návrhu tomto dopouští se jen v případě §§ 155 a 158 c. ř. s. (srvn. § 166 odst. 1. c. ř. s.).

b) Rozhodnutí.

Rozhodnutí o pokračování v řízení vydává při soudech sborových senát, při soudech okresních samosoudce (§ 190 a násl. a nadpis § 187 c. ř. s.). (Toliko příkaz, aby byl v případě § 160 c. ř. s. zřízen nový advokát, má vydati předseda senátu, § 160 odst. posl. c. ř. s.) Rozhodnutí vynáší se ve formě usnesení. V ně má pojati i pohrůžku následků, které strany mají stihnouti, jestli příkazu soudního, pokračování v řízení vyslovujícího neuposlechnou (§ 166 c. ř. s.).

Vyjimkou není pohrůžky této zapotřebí v případě § 155—158 t. j. při ujetí se řízení smrtí strany nebo změnou v osobě zákonného zástupce přerušeno, bylo-li hned jednáno při roku o návrhu na obnovení řízení

položeném, poněvadž bylo příslušné poučení suksessori resp. repraesentantu strany odpadlé v předvolání k roku tomuto dáno (§ 155 c. ř. s.).

V usnesení pokračování jednání nařizujícím má býti stanoven okamžik, kterým spor za znovu zahájený má býti pokládán (§ 166 c. ř. s.).

Nutnost toho však odpadá:

α) bylo-li zahájeno jednání ve věci samé hned při roku k projednávání o návrhu na pokračování v rozepři učiněném v případech §§ 155—158 c. ř. s.

β) jest-li soud sám klade k pokračování rozepře rok, poněvadž rokem tímto spor dále se ubírá. (Srvn. Neumann: Comm. str. 422);

γ) jest-li strana, u které důvod přerušeni nastal, navrhuje pokračování v rozepři, současně předsebere procesní úkon, pro který v okamžik nastalého přerušeni právě lhůta běžela.

Neboť stanovení okamžiku ujetí se sporu má jen potud význam, pokud třeba počátek lhůt po přerušeni nově jdoucích na jisto postavit. To však odpadá, když úkon, pro nějž lhůta běžeti má, jest hned proveden. (Neumann: Comm. I. c.);

δ) v případě § 160 c. ř. s., poněvadž se tu řízení po zákonu znovu tím okamžikem zahajuje, kterým se končí lhůta k zřízení nového advokáta daná.

c) Stížnost.

Proti usnesení, kterým se přerušeni řízení vyslovuje, jakož i pokračování řízení dopouští, jest dovolen rekurs (§ 192 odst. 2 c. ř. s.).

Vyjimku z toho tvoří jen usnesení, kterým ať ex officio nebo k návrhu strany se přerušeni řízení opravného pro podanou žalobu o obnovu zavádí (§§ 544, 545, 546 odst. 2 c. ř. s.).

III. Klid řízení.

1. Podmínky.

Klid řízení předpokládá řádně projevenou, souhlasnou vůli obou stran po určitou dobu v procesu nejednati (§ 168 c. ř. s.).

Vůle tato může dojíti výrazu buď výslovně nebo mlčky.

Výslovně tím, že strany (nikoli pouhý vedlejší intervenient) dohodnutí své nechati řízení in suspenso soudu písemně »oznámí« nebo — při soudech okresních — ústně sdělí.

V případě posledním soud prohlášení toto buď protokolárně nebo jen zápisem ve spisech dle § 86 j. ř. zjišťuje.

Mlčky může býti vůle tato projevena tím, že strany k roku položenému k ústnímu projednávání se nedostaví. K jakému cíli bylo toto ústní projednávání ustanoveno, jest lhostejno. Nastáváť klid řízení netoliko, byl-li zmeškán rok k ústnímu přelíčení (§ 257 c. ř. s.), nýbrž i nedostaví-li se strany k roku prvnímu (§ 239 c. ř. s.), k roku v řízení přípravném, pokud má býti při něm ústně projednáváno (§§ 250, 251 c. ř. s.), k roku dle § 155 a 158 c. ř. s. (srvn. shora) nebo k roku položenému dle § 398 c. ř. s. pro nepodání odpovědi.

Dle výslovného ustanovení zákona nenastává však klid řízení, bylo-li zanedbáno stání položené toliko k provádění důkazu (§ 289 odst. 2 c. ř. s.), nebo k publikaci rozsudku (§ 414 c. ř. s.), nebo nedostaví-li se strany k roku položenému k ústnímu líčení odvolacímu (§ 491 c. ř. s.), pokud se týče dovolacímu (§ 509 odst. 2 c. ř. s.).

Ve všech případech, kdy nedostavení se stran k roku klid řízení v zápětí má, rovná se nedostavení, když strany se dostavivší přes vyzvání soudcovy neprojednávají, nebo po vyvolání věci se vzdálí nebo tam, kde advokátů jest nezbytně třeba, osobně bez advokátů se dostaví (§ 133 c. ř. s.).

Srovnalá vůle stran může přivoditi klid ve všech rozepřích, vyjímaje rozepři o rozloučení a neplatnost manželství, ve kterých officiosnost řízení každou disposici stran vylučuje. (Srvn. Ott, str 381.).

2. Vyřízení.

Soud oznámení stran o klidu řízení beře na vědomí a každé další jednání ve sporu dotčeném zastaví.

Byl-li klid řízení způsoben oznámením nebo neprojednáváním advokátů nebo jiných procesních zmocněnců, má soud o tom, že ho oznámení ono došlo, nebo že stání bylo zmeškáno, vyrozuměti netoliko tyto zmocněnce, nýbrž i strany samy a s těmito sděliti následky processuální, kterými jest klid řízení provázen (§ 170 c. ř. s.).

3. Účinky klidu.

Účinky klidu řízení jsou v podstatě tytéž jako účinky přerušeni, zejména platí i pro klid posl. odst. § 163 c. ř. s. (Jinak: Fürstl Comm. k § 168 c. ř. s.). Rozdíl spočívá toliko v tom, že nastalým klidem řízení běh t. zv. lhůt konečných (Nothfristen) se nezastavuje (§ 168 c. ř. s.).

Poněvadž za klidu řízení nižádný úkon provésti nelze, jest strana ze všech úkonů, k nimž konečná lhůta v době, kdy klid nastal, běžela, zejména ze všech opravných prostředků praecludována. (Srvn. Neumann: Comm. 434.)

Účinky tyto nastupují okamžikem, kdy ujednání o klidu řízení soudu došlo, pokud se týče, vyvoláním roku, ke kterému se strany nedostavily, nebo ukončením líčení, při němž strany neprojednávaly (§§ 168, 170, 133, 145 odst. 2 c. ř. s.), a trvají po celou umluvenou dobu, nejméně však tři měsíce (§ 169 c. ř. s.).

4. Pokračování v řízení.

K pokračování v řízení in suspenso ponechaném jest třeba, aby jedna ze stran [při litis consortium alespoň jeden ze společníků] (§ 15 odst. 1 c. ř. s.) po prošlé době klidu řízení za položení roku k ústnímu projednávání nebo nastal-li klid během lhůty, za ustanovení nové lhůty žádala.

Podán-li byl návrh tento dříve, než 3měsíční zákonná nebo delší smluvená lhůta uplynula, má jej soud ex officio nebo k žádosti odpůrcově bez jednání zamítnouti a ustanovil-li již lhůtu nebo položil rok, bezúčinnost toho vysloviti (§ 169 c. ř. s.).

Rozhodnutí o pokračování v řízení, jakož i usnesení posléz vzpomenuté náleží při soudech sborových senátu (§ 140 c. ř. s.).

Proti výroku soudu v otázkách těchto vydanému přísluší stranám rekurs (§ 514 c. ř. s.).

Přerušeni dopravy železniční.

Jestliže živelními událostmi nebo jinými mimořádnými pády poruší se pravidelná doprava železniční neb úplně-li se přeruší, mají se železniční dopravní ředitelstva postarati o to, aby použito bylo s největší možnou rychlostí náležitých prostředků a učiněna byla přiměřená opatření k tomu,